

Barndomserindringer

Jumben var en rummelig, stor familie-jumbe, som senere blev erhvervet af en gårdejer fra Herringløse. Så kørte far i nogle år med vognmand Sørensen fra Herringløse. Jens Sørensen var forhen-værende gårdejer, - en meget hyggelig og rolig mand. Han boede i en lille villa midt i Herringløse på vejen mod Østrupsiden. Han kørte i en Ford-T af disse høje modeller med buet tag, som man nu kan se på teknisk museum. Og denne karet kørte for præsten, for folk til bryllup og begravelser, - den kørte ture til København. Dengang var der jo ikke så mange forbindelser selvom vi havde fået en rutebil, som kørte herudefra og ind til Damhussøen. Det var jo et fremskridt, men den kørte ikke ret mange gange om dagen.

Senere kom jo så "Mathilde". Det var sådan et "meget langt skrummel", kan man vel sige; det var en Peugeot, som kunne rumme 25 personer. Den kørte her i alle årene lige op til krigen, hvor den så blev "tørrevogn". A.P.Hansen, som var en økonomisk anlagt mand, skar toppen af den, og hans søn hentede tørv i den i den mose, han havde lejet. "Mathilde" kørte hele krigen med, så den bil har nok "tjent" i omkring 30 år. Det var et lille stykke egnshistorie fra den tid.

Når vi skulle til byen, kørte vi som sagt med vognmand Sørensen. Senere fik far selv bil. Det var i 1927 han erhvervede en brugt vogn nede i Hedehusene hos "hjemmebageren". Hjemmebageren var også kørelærer, og det var så fint, at man fik kørekortet med i prisen: 800 kr., - og man fik lov til at køre, til man havde kørekortet! Far lærte at køre bil i Ågerup inde midt i byen, - der var så dejligt mange indkørsler. Jeg fik lov at køre med bagi, så kunne jeg sidde her og iagttage far og kørelæreren. Der var det morsomme ved det, at man havde en stang på bremsen; det var den eneste måde, hvorpå kørelæreren kunne gribe ind. Hvis det gik for vidt, kunne han træde på stangen, - så stod vognen! Men han kunne ikke koble ud, det måtte eleven gøre.

Disse Ford-T vogne havde 3 pedaler: et gear til venstre, som man trådte meget stærkt ud når man skulle op ad bakke, det var meget anstrengende. Så var der en bakpedal i midten og bremsen til højre. Skete det, at bremsen svigtede, trådte man bare på bakpedalen, så knækkede "båndet", men så stod vognen også på stedet! Båndet kunne smeden bagefter klare formedelst

18 kr. Så fik man et ekstra bånd, så man havde til næste gang, det skete. "Båndet" var en gjord, man fik fra sadelmageren. Ellers var det ståltråd og beslagsbånd, man mest klarede sig med, og det kørte sådan set meget godt. Vi kunne vel ikke have slidt den bil op, hvis det ikke var blevet mere moderne at køre med gearstang.

Far fik så en Chevrolet-1926, - det var jo et helt lille vidunder. Der var bare det ved disse biler, at havde man temperament og slap koblingen lidt for hurtigt, gik det ud over bagakslen. Far præsterede det kunststykke at knække 3 bagaksler, før han lærte det. Så blev han ked af den bil og fik så en 28-Chevrolet. Den havde han i 3 dage, for den passede ham ikke rigtig. Derefter fik han en Studebaker Erskine; det var en rar lille 6-cylindret, 2-dørs vogn, en 28-model. I den kørte også mor os til skole i lang tid. Senere fik vi en 31-Plymouth, som var praktisk taget ny, det var et stort fremskridt. Men da far altid havde drømt om en "virkelig bil" fik han på sine gamle dage en Buick-31, 6-cylindret, stor og tung, men en meget praktisk vogn, hvis man blot ikke kørte for meget, da den kun gik 5 km. på literen; det gjorde den altid, i by som på landet. "Man må kunne regne med det". Når vi kørte op til købmand Andersen i Herringløse for at fylde benzin på, fik vi gerne 60 liter, det var hvad tanken rummede, - og så lidt chokolade, - så var turen reddet for os børn. Det var en bil, vi praktisk taget aldrig havde vrøvl med. Det siger jo lidt om, hvordan en hovedrepareret Buick kan holde.

Under krigen i 1940-erne, da benzinen blev taget fra tjenestemændene, købte far en lukket vogn beregnet til hesteforspand. Vores forpagter, Jørgensen, var vores kusk, og med hans 2 sindige heste kom vi godt rundt i sognet i krigens værste år. Denne vogn var meget gammel med vinduer, som kunne rulles ned. Indvendig var den meget flot med gobeliner i blåt silke. - Udvendig var den knap så køn!

Da krigen var forbi, var det så bare at fylde lidt benzin på Buick'en og rense rørene, - så startede den pligtro og kørte fint igen. Jeg tror, den endte sine dage i Sengeløse præstegård, hvor den blev sat over, idet man regnede med, at pastor Wiberg kunne få brug for den. Om den er kommet på museum, er ikke godt at vide.

Det var lidt om vore trafikmidler og køretøjer i mine barne- og ungdomsår her i Hvedstrup.

(Båndafskrivelsen opbevares på Gundsø Lokalhistorisk Arkiv).